

(א) [לעיל ג: לקמן כח: לא:
 מח: א] (ב) [לקמן יט: א:
 ג] [קדושין ה: כח. ושי"ג,
 ד] [לקמן לה: ה] [רש"ש
 מח"א, ו] [דף ג: ד"ה
 משורן, ו] [ז"ל דפרישית,
 ח] [ז"ל חגבגלגל, ט] [ע"ש
 בתוספות ד"ה שור, י] [ז"ל
 מקיף,

תוס' ד"ה מה לבור שכן
שלא ברשות דאפי' עשאו
ברשות. עי' לקמן כח ע"ב
תוס' ד"ה ה"מ:

כולם מבורר למדנו. כל
תקלה צור הוא ואש"ג דלא
הפקיר (לעיר ג). כל אלו
שאמרו. חכמים מותרין
לקלקל צרה"ר, ואלו הן
פותקין ביבוחיהן. לקלח
שופכין שלהן צרה"ר יו,
צב ציור המקלח שופכין
של מי תשמים הבית לרה"ר
(לקחן ל).

לאיתתי ליתכה
 וסכסכב אבנ. פִּסְהִי
 השוה בשכח. כִּי
 מא, אבִי לאיתתי
 אבנ וסכנ ומה
 שרתין בשכח. ונפלו
 ברוח מצויה וחוקי בתי
 דתייה. אבל בחדי קדוֹלֵי
 נקוֹל אִי־צִרְכֵּה
 דתייה אֵשׁ, אֵל אִפִּי בתי
 ריח. רבֵּה אִמֵּר לאיתתי
 בִּרְהִימְתִּי כִּי, רִבִּי
 אֵדֵב בִּי אֲהֵבֵה אֵל
 לאיתתי אֵה דתייה אֵל
 אֵל שִׁמְרוֹתִי
 בִּיבְרוּתִי
 מעֲרֻבוֹתֵי בִימֹת
 אֵין לִהֵי רִשְׁתִּי,
 הַגְּמִשְׁמִשׁ אֵינִי עֹשֶׂה
 רִשְׁתִּי אֵין חֵיב
 לִשְׁלֹם. וּמִקֹּדֶם חֲלוּקֹת רִב
 וּשְׂמוּאֵל כִּבֵּר פִּי־שִׁנּוֹ
 מִלְּהֵל.

לַאֲתוּיִי* לַיַּחֲכָה נִירוּ
 הַשּׁוּה שְׁבַח: לַאֲתוּיִי
 אֲבִנוּ סָכִינוּ וּמִשְׁאֹו שֵׁ
 בְּרוּחַ מְצוּיָהּ וְהַזִּיקוּן הַ
 אֲזוּלִי קָא מוֹזִקִי הֵיִינוּ אִ
 אַחֵר מְעוּרֵב בּוּ וּמִמּוֹנֵךְ
 כַּח אַחֵר מְעוּרֵב בֵּהּ
 וְאֵלֶּא בְּתֵר דְּנִיִּיחִי אִ
 בֵּין לְשִׁמּוּאֵל הֵיִינוּ בֵּה
 תַּחֲלִילַת עֲשִׂיתוֹ לְנוֹק
 הַנִּי נִמִּי תַּחֲלִילַת עֲשִׂית
 עֲלִיךְ אֵלֶּא דִּלֵּא אֶפְקֵר
 כּוֹלֵם מְבוּרָו לְמִדְגֵּי
 דִּאֶפְקֵרִינֵהוּ וְלֵא דִּמוּ
 כַּח אַחֵר מְעוּרֵב בּוּ
 מְעוּרֵב בֵּהּ אִשׁ תּוֹכִי
 לִיִּלְךְ וְלַהֲזִיק בּוֹר תּוֹכִי
 לַאֲתוּיִי יְבוֹר* הַמַּתְגַּל
 בְּהִמָּה ה"ד אִי דִּאֵס
 לְשִׁמּוּאֵל הֵיִינוּ בּוֹר מֵא
 עֲשִׂיתוֹ לְנוֹק וּשְׁמִירַתוֹ
 עֲשִׂיתוֹ לְנוֹק וּשְׁמִיר
 אֶפְקֵרִינֵהוּ לְשִׁמּוּאֵל דִּא
 הֵיִינוּ בּוֹר לְעוֹלָם דֹּאפֵּ
 מֵזֶה לְבוֹר שְׁכֵן מַעֲשִׂי
 שְׁאִין מַעֲשִׂי גִרְמוּ לֵא
 שְׁכֵן דִּרְכוּ לִיִּלְךְ וְלַהֲזִיק
 לֹא רֵאִי זֶה כִּרְאִי זֶה רַח
 לַאֲתוּיִי הָא דְתִנְיָא ^{ס"ה}
 בִּיבּוּתִיהֶן וְגוֹרֵפִין מַע
 אִין לֵהֶם רִשּׁוֹת בִּימּוֹת
 אַע"פ שְׁבִרְשׁוֹת אִם הֵ
 דִּמִּי אִי בְּהַדִּי דְקִאֲזֵל
 בְּתֵר דְּנִיִּיחִי הִיכִי דִּמִּי
 לִרְבֵּי בֵּין לְשִׁמּוּאֵל
 דְּתַחֲלִילַת עֲשִׂיתוֹ לֵא
 עֲלִיךְ הַנִּי נִמִּי תַּחֲלִילַת
 וּשְׁמִירַתֵךְ עֲלִיךְ אֵלֶּא דִּ
 דֹּאמֵר כּוֹלֵם מְבוּרָו
 לְעוֹלָם דִּאֶפְקֵרִינֵהוּ וְלֵא
 שְׁכֵן שְׁלֹא בְּרִשּׁוֹת

דלָה הוּי דומיא דאדם דבשלא בזווגה ליכא כופר ושלשים על עז
דאח' בשליה שור שנגח ד' וה' (לקמן ד' מג): **מִה** אָבֹר שְׁבֹן שְׂלֹא
ברשות. * דאפילו עשאו ברשות ואח"כ הפקיר כיון שהפקיר היינו
שלא ברשות: **תאמר** בהני דברשות שור יוביה. וא"ת למ"ד
ב אלא ברשות הינוק ושם אין לו רשות וי"ל כגון שהלך ברה"ר והתח
והאי"ן שנפלו לרשות הרבים והזיקו פטור מלשם. וכן כמו
הרוב חייב לשלם לא נהירא דמיון דבשלא שהזיקו חייב לא יתכן להקל
הרוב בין לשמואל היינו בור. וא"ת והא משמע לקמן בהמניח (ד' כט).
בזנין ונמעה ששעה לא פשע כלום וי"ל כיון שהזיקו לקון ולסמור
מפיקר * נסיון לאחר נפילת פשיעה:

ה'תשנ"ב בור. לכאורה נראה דמיירי כשהיוקן כותב ואילן בשעת נפילה גופה ואפ"ה מדמה ליה לצור מללא קאמר הכא אי ביהדי דקאזלי קמוקיי היינו אש ועוד דאי בזהיק דלאחר נפילה מיירי אחאי פטור מנשלאם הלא כיון שנפלו מיד היה לו לסלקן ועוד דא"כ לא הוה ליה למיתני לקוח ולפטור אלא נמנו לו זמן לפנותו ולסלקו כיון דבהיק דלאחר נפילה איירי אע"י דבור אין הולך להציק ואלו הולכים ומצויקין יש לנו ללמדם מצור שדיף היום לידהו שהולכים ומצויקין מצור שאינו הולך ומצויק אלא מצויק במהומתו ונראה דבהיק דלאחר נפילה